

Nummer 18	15. September 1915	64. Aargang

Tale, holdt af Præsident Hyrum M. Smith i Liverpool

ved Mindegudstjenesten den 27. Juni 1915,
Aarsdagen for Profeten Joseph Smiths og hans Broders Martyrdød.

For næsten nitten Hundrede Aar siden, i det Tidsrum, der er kaldt Mellemalderen, blev der i den lille By Betlehem i Judæa, i Palæstinas Land, født et Barn, hvis Navn var Jesus. Ved hans Fødsel viste en Engel fra Himmelen sig for nogle Hyrder, som vogtede deres Flokke paa Judæahøjene, og sagde til dem: „Frygter ikke! thi se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad." „Og strax var med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed." Tredive Aar senere, da denne Jesus var voxet til Mand, fremstod han blandt Folket i Judæa og blev af en af Profeterne, Døberen Johannes, erklæret for at være „det Guds Lam, som borttager Verdens Synder". Han erklærede om sig selv, at han var „Guds Søn", Messias, Kristus, „Verdens Liv og Lys".

I tre Aar prædikede han Evangeliet og lagde Grundvolden til sin Kirke. „Verdenslyset" skinnede i al sin Styrke, naar Menneskene blot vilde skue det. Frelseren blev derpaa taget af sine Fjender og korsfæstet; derefter blev han begravet, men paa den tredie Dag opstod han fra de Døde. Efter sin Opstandelse forblev han kun 40 Dage blandt sine Apostler og foer derpaa, omringet af Lys, til Himmelen. I et

Hundredaar vedblev Lyset at skinne ud i Verden ved Kristi Efterfølgere, men snart dalede Solen under Horizonten, idet Kirken ved de Ugudeliges Magt og Forfølgelser blev ødelagt. Den nedgaaede Sols Lysskjær skinnede nogle Aar længere, sammenligelsesvis, men omsider herskede der et skrækkeligt aandeligt Mørke over hele Verden.

I Løbet af tolv lange Aarhundreder føltes dette Mørke frygteligt, idet den aandelige Himmel var overtrukken af Overtroens og Falskhedens Skyer. Forfølgelsens Storme, som foraarsagede Mord og Blodsudgydelse, brøde løs paa Folk som Følge af Løgnene, Præstesnedighederne og det modbydelige Afgudsdyrkeri, som holdt Menneskene i Trældom. I denne lange Nat glimtede Lyset af nogle faa klare Stjerner af og til gjennem de mørke Skyer; men de bleve snart skjulte. I det fjortende Aarhundrede saas de første Lysstriber, som tydede hen paa, at en anden Dag paa Aandslivets Omraade var i Vente. I Begyndelsen af Gjennembruds-Perioden begyndte det aandelige og intellektuelle Lys igjen at oplyse Menneskesindene. Denne Periode vil for bestandig være kjendt som den tidlige Morgenstund, ikke af „Evangeliets" Dag, men af en Dag for Udviklingen af Kunst, Literatur, Filosofi og alle Videnskaber, og for Opdagelser og Frigjørelse for aandelig og religiøs Trældom.

I 1492 opdagede Kolumbus det store amerikanske Fastland, som var bestemt til at blive et Frihedens Land for de undertrykte af alle Nationer.

Sidst i det samme Aarhundrede blev Martin Luther født, Manden, som tidlig i det næste Aarhundrede, sammen med andre store Sandhedssøgere, havde Held til at bryde Præsteskabets Magt og gjennemføre det sextende Aarhundredes store Reformation.

Et andet Aarhundrede forløb, og andre Lysskjær viste sig over Horizonten og indgav Haab i de Oprigtiges Hjerter.

Under Kong James den førstes Regjering i England erklærede en Del af Folket sig utilfreds med den engelske Kirkes Ritualer og Lærdomme. Disse Folk bleve kjendte som „Puritanere", hvilket Navn betegnede deres Hensigt: at rense Kirken. De bleve bitterlig forfulgte, og flere af dem flygtede til Holland. Derfra gjorde de Forberedelser til at rejse til den nye Verden, hvor de haabede, det vilde blive muligt for dem at oprette en fri Regjering, saa at de kunde dyrke Gud i Overensstemmelse med deres egne Religionsanskuelser. Efter mange Gjenvordigheder afsejlede Puritanerne fra Plymouth, England, i to Skibe, »Mayflower« og »Speedwell«. Det sidste Skib blev nødsaget til at vende tilbage, da det ikke var godt nok til at sejle over Verdenshavet. Sejlskibet »Mayflower« med omtrent 100 Personer naaede Amerika i Slutningen af November Maaned 1620 efter en 4 Maaneders Rejse. Der, i den nye Verden, begyndte de deres nye Liv. De bleve kjendte under Navn af „Pilgrimmene". I de næste faa Aar bleve de fulgte af mange

andre, iblandt hvilke der var store og ædle Mænd, af hvilke een med Henblik paa Pilgrims-Kolonierne erklærede: „Gud sigtede et helt Folk for at faa godt Sædekorn at sende over her til dette Vildland."

Blandt disse ædle Frihedens Forkjæmpere var der en Mand ved Navn Robert Smith, som var mere frisindet og tolerant end Folk i Almindelighed. Fra ham nedstammede i Løbet af 180 Aar en Slægt af frygtløse Forkyndere af de Principper, som ere grundede paa Samvittighedens Bydende. Han havde en Søn ved Navn Samuel, hvis ældste Søn ogsaa hed Samuel og ofte blev kaldt Samuel „den anden". Denne sidste havde en Søn ved Navn Asahel Smith, som ved en vis Lejlighed var bleven straffet for at have huset og hjulpet nogle Mænd, som vare Kvækere, hvilken religiøse Sekt paa den Tid blev forfulgt. Disse Mænd havde skilt sig fra Puritan-Kirkerne, fordi de ikke kunde udholde den Intolerance, som disse Kirker nu udviste, og som gav sig Udslag paa den mest brutale Maade, idet Anderledestænkende bleve straffede paa forskjellig Maade, og flere, som vare beskyldte for Kjætteri og Trolddom, maatte lide Døden. Asahel Smith var født i 1744. Hans anden Søn Joseph var født i 1771.

Aar 1776 udstedte de amerikanske Kolonier Uafhængighedserklæringen. Revolutionskrigen paafulgte, ved hvilken disse Kolonier for bestandig afkastede det engelske Kongeaag og frigjorde sig fra den monarkiske Regjeringsforms trykkende Despotisme. Saaledes opfyldtes de amerikanske Oldtidsprofeters Forudsigelser, at Amerika skulde ikke regjeres af Konger. Det politiske og religiøse Frihedslys skinnede efterhaanden klarere og klarere, og et Folk og Land blev forberedt til Kristi sande Evangeliums Tilstedekomst blandt Menneskene.

Omsider oprandt Tiden, da de sidste Tiders store Profet skulde fødes, nemlig Joseph Smith. Han blev født den 23. December 1805. Han var fjerde Barn af forannævnte Joseph Smith, Asahel Smiths Søn, og voxede op til at blive en stor og stærk Dreng, skjøndt han en Tid i sin Barndom havde haft et meget daarligt Ben. Hans Forældre vare fattige, og Lejligheden for ham til i sin Opvæxt at erhverve sig Kundskaber var kun ringe, men af Naturen var han begavet med en klar Forstand og en dyb Forstaaelse af Livet. I 1820, da han gik i sit 15. Aar, blev han meget urolig i sit Sind ved Tanken om den store Uenighed, der herskede blandt de forskjellige Kirkesamfund, en Tilstand, som han ikke kunde forlige med Kristi Lærdomme og Kristi Kirkes Tilstand tidligere, som den er beskrevet i det nye Testamente. Idet han fulgte Apostelen Jakobs Raad at bede Gud om at give ham Visdom, gik han til en Lund i Nærheden af sit Hjem, hvor han kunde være alene, og der paakaldte han Herren i stor Tro. Løftet, som Apostelen Jakob gav, blev opfyldt paa vidunderlig Maade; thi den evige Fader og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, Messias, aabenbarede sig for

ham, og Faderen sagde, idet han pegede paa Kristus og kaldte Joseph ved Navn, at Kristus var hans elskede Søn, og at Joseph skulde høre ham. Frelseren sagde derefter til Joseph, at alle Kirker vare forkerte og derfor ikke vare hans Kirker, og at Præsterne i disse Samfund i mangt og meget vare fordærvede Mænd. Han sagde endvidere, at hans Kirke og Rige snart skulde blive gjenoprettet paa Jorden, og at Joseph Smith var udvalgt til at være den, ved hvem Evangeliets frelsende Principper igjen skulde blive forkyndte til Menneskene paa Jorden, ved hvem hans Kirke skulde blive gjenoprettet. Saaledes brød Lyset fra Sandhedens herlige Sol paany frem og straalede til Menneskenes Oplysning. Guds Villie blev atter tilkjendegivet; „Tidernes Fyldes Husholdning", som Apostlerne fordum prædikede om, skulde paabegyndes.

Joseph blev ved forskjellige Lejligheder af Engelen Moroni belært angaaende Guds Saliggjørelsesplaner, og i 1827 overgav Engelen i hans Hænder hellige Skrifttavler af Guld, hvis Hieroglyf-Skrift han oversatte „ved Guds Gave og Kraft"; denne Oversættelse offentliggjorde han 2 Aar senere og præsenterede den for Verden som „Mormons Bog", der indeholder hellige Skrifter, som bleve skrevne af Oldtids-Profeter og Seere, der levede paa den vestlige Halvkugle. Den er nu publiceret i mange Sprog og blandt mange Folkefærd og Nationer.

I 1829 kom først Døberen Johannes og senere Apostlerne Peter, Jakob og Johannes fra Himlen og beseglede henholdsvis det aroniske og melchizedekske Præstedømme paa Josephs Hoved (og tillige paa en anden ung Mands ved Navn Oliver Cowdery). Joseph Smith var nu guddommelig autoriseret til at prædike Evangeliet og opbygge Kirken; den blev organiseret den 6. April 1830. Fra den Tid indtil 1835 bleve blandt andet Kirkens forskjellige Præstedømskvorumer organiserede som i de første Helliges Dage med „Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere", og de vidunderlige Gaver, som fordum bleve skjænkede de Hellige ved den Helligaand, bleve gjengivne. Mange ypperlige og ædle Mænd, begavede og intelligente Mænd, forenede sig med Kirken paa den eneste Maade, ved hvilken Menneskene kunne optages i den, nemlig ved at tro Evangeliets frelsende Principper, omvende sig fra Synd, blive døbte med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Den store Profet med disse guddommeligt inspirerede Medhjælpere og de Hellige i Almindelighed opbyggede Kirtland og opførte et Tempel, det første, som blev helliget ved Herrens Nærværelse, efterat han bortdrog sin herlige Indflydelse fra Jerusalems Tempel. I Missouri blev et andet Stykke Land indviet til Opbyggelse af en By og et Tempel. Forfølgelse brød imidlertid løs over de Helliges Hoveder, og de bleve forhindrede i at udføre Arbejdet. Fra Østen til Vesten, fra Amt til Amt og fra Stat til Stat bleve de Hellige drevne og forulempede af væbnet

Pøbel og falske Præster, indtil de fandt et Tilflugtssted i Illinois 1839. Her blev en skjøn og behagelig By opbygget, Nauvoo, og et andet Tempel opført, i hvilket Saliggjørelsens Ordinancer bleve udførte for Levende og Døde. Her havde de Hellige i et kort Tidsrum Fred, og Guds Lys og Herlighed skinnede frem med større og større Kraft. Sandhedens Aabenbaringsstrøm tilflød Profeten Joseph Smith fra det Høje; Guds Hellige frydede sig og voxede sig stærke i Troen og Gjerninger; deres Lys skinnede frem som fra en By paa Toppen af et Bjerg og straalede ud til Verdens yderste Dele. Men en ny Forfølgelse blev iværksat af vore Fjender, der medførte Profeten Joseph Smiths og hans Broders, Hyrum Smiths Martyrdød.

Livets Opgave.

Er Livet værd at leve? Dette Spørgmaal kan ikke besvares med eet Ord; thi det afhænger af, hvorledes vi leve. Der er store Mængder af menneskelige Væsener, som, naar der tages Hensyn til, hvad Godt de have udrettet for sig selv, for deres Familier eller for Verden, havde været bedre stillede, hvis de aldrig havde levet. Alle have Lejlighed til at indrette deres Liv saaledes, at det er værd at leve; men paa Grund af Ligegyldighed, daarlige Vaner og Laster ødelægges Evnen til at leve et godt, sundt og retskaffent Liv hos Mange, og de blive en Forbandelse for sig selv, for deres Familier og for deres Medmennesker. Se paa Drankeren, som raver ned ad Gaden! Er hans Liv værd at leve? Tænk paa de Tusinder af Mennesker, der sidde indespærrede i Tugthuset som Følge af en eller anden frygtelig Forbrydelse! Er deres Liv værd at leve? Se til de Kvinder, som ere i selve Satans Tjeneste! Vil Du sige mig, hvad deres Liv er værd? Saa er der Vagabonden, Lediggjængeren, Tiggeren og mange andre, som vel ikke begaa graverende Lovovertrædelser, men hvis Liv er værdiløst.

Der er ogsaa mange iblandt de saakaldte højere Klasser i Samfundet, hvis Liv er spildt.

Hvorledes er det med den ivrige Sportsmand? Eller den fine Frue, hvis Tid er optaget af Baller og Selskaber? Gavne eller glæde de Nogen med at leve paa denne Maade? Vil der være Noget for dem at høste, naar Livet er afsluttet? Jo! Deres Lader ville være fulde til Overmaal — af Klinte. Med hvilken Forfærdelse, Sorg og Anger ville de ikke træde frem for Guds Domstol, naar han paa hin store Dag afkræver dem Regnskab for, hvad de have udrettet i Livet.

Lad alle Saadanne, som leve et uværdigt og syndigt Liv, vende helt omkring og begynde forfra igjen. Du er istand til, ved Guds Hjælp, at gjøre Dig selv til, hvad Du vil. Du vil maaske ikke naa at blive rig; Du vil maaske ikke blive berømt, men Du kan blive en god,

ædel Mand eller Kvinde, og dette er langt bedre. Vend dit Hjerte til det Gode og følg den rette Vej; Du vil da opnaa at bringe de Evner og Kræfter, der bo i Dig, ind under din Villies Herredømme; Du vil have Held med Dig i alle dine retfærdige Foretagender og gjøre meget Godt i Verden. Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed, da kan Du, støt og sikkert, bygge videre op mod Himlen. Tag ikke Hensyn til, hvad Andre gjøre, men lad dit Hjerte være rent for Herren, og vær ærlig imod Alle. Lad Sandhed og Renhed staa skrevet paa din Pande og i dit Hjerte; da vil Menneskene se og føle, at Du er værdig til at modtage deres højeste Tillid og Agtelse.

Maaske Nogen vil sige: „Dersom jeg havde begyndt paa den Maade fra først af, vilde det have været let; men at vende om nu er meget vanskeligt — hvorledes kan det gjøres?" At have begyndt paa rette Maade vilde naturligvis have været meget lettere, og de Aar af dit Liv, som nu ere gaaede, vilde da ikke være spildte. Dersom vi aldrig behøvede at gjøre et Skridt om, hvor langt fremme vilde vi saa ikke være? Hvilke større Ting kunde vi saa ikke udføre? Men fordi Du ikke fik begyndt paa rette Maade, behøver Du ikke derfor at blive ved med at gaa forkert. Vend om og gaa fremad! Gjør fra nu af, hvad der er rigtigt, og opret, hvad Du har forsømt, saa vidt det er muligt. Dersom Du har begaaet Uret af nogensomhelst Slags imod Nogen, giv dem da al den Oprejsning, som Du er i Stand til. Hvor vilde Jorden ikke være en Himmel for os, hvis Alle vilde følge den gyldne Regel at elske sin Næste som sig selv. Hvor mange vanskelige Opgaver i Land og Rige saavel som i hvert enkelt Menneskes Liv vilde da ikke løses af sig selv, hvis dette Bud blev adlydt.

Vi elske vort Fædreland. Vi elske dets Institutioner, Sprog og Skikke. Vi elske og agte de vise og ædle Mænd, som styre Rigets Skib gjennem de ofte oprørte Vande. Elske vi Retfærdighed, Sandhed og Renhed? Elske vi vor Næste som os selv i dette Ords virkelige Betydning? Opfylde vi vor Opgave i Livet?

Hvor mange Mænd og Kvinder er der i dette Land, som handle ret i alle Ting? Hvor mange elske i Virkeligheden deres Næste som sig selv? Hvor mange gjøre netop det, som de ønske, at Andre skulle gjøre imod dem? Er Kjærlighed og Renhed tilstede i Hjemmet? Er der Uegennytte og Selvopofrelse i Hjemmet? Er der Ærlighed, Retfærdighed og Overholdelse af den gyldne Regel i det offentlige Liv, i Forretningsvæsenet, i alle Foretagender Mand og Mand imellem? Hvor mange vilde, maalte med samme Maalestok, bestaa Prøven? Vilde Du, min Ven? Hvis ikke, da begynd i Dag, begynd i denne Time paa at leve et Liv, der er værd at leve!

Et Menneske bliver ikke uforvarende og pludseligt kastet ud i et Liv af Last og Synd. Det kommer gradvis, lidt efter lidt. Under en

Sandstorm paa en af Vestens udstrakte Prærier lagde man ved en saadan Cyklons Begyndelse Mærke til en Omstændighed, som var meget mærkelig. Vinden syntes at begynde sin Hvirvlen paa et bestemt Sted, ikke større, end at det kunde dækkes af en Mands Hat. I Løbet af utrolig kort Tid var der boret et rundt Hul. Blæsten tog da fat for Alvor, og i 3 à 4 Timer, den sædvanlige Tid for en saadan Sandstorms Varighed, blev Sandet paa et Stykke af flere Akres Omfang skovlet ud til en Dybde af fra 40 til 50 Fod og hvirvlet op i Luften. Saaledes er det ogsaa med Synden. Til at begynde med er den meget lille, en ubetydelig Afvigelse fra Sandheden, en lille Svigagtighed, en enkelt lille Handling, som var syndig, som var et Hul i Sandet, ikke større end en Mands Hat, men som i de ugudelige Tilbøjeligheders og syndige Lysters Hvervelvind snart bliver stort og dybt ligesom det vældige Hul i Jorden efter en Sandstorm. Vogt Dig for den første syndige Handling! For det første simple og letsindige Ord! For den første Cigar! For det første Glas af Spiritus! For den første Fristelse til at bruge Penge, som ikke ere dine, med den Tanke, at Du vil erstatte dem, inden de savnes! Det er saa let at gaa fra det ene Trin til det næste, indtil Historien om Sandstormen har gjentaget sig i vort eget Liv.

Der er mange Vanskeligheder, som maa mødes og overvindes, før vi kunne leve Livet saaledes, som det burde leves. Vi ere fødte i Synd, og Synd kan ikke bringe Glæde og Tilfredshed. Naturen gjør kun et svagt Forsøg paa at standse Mænd og Kvinder, som have begivet sig ud paa Ødelæggelsens Bane. Guds Naade og Kraft alene kan frelse dem.

En Doktor sagde til en lille Dreng: „Ræk din Tunge ud, min Ven!" Den lille Fyr stak Spidsen af sin Tunge ud af Munden. „Ræk den helt ud", sagde Doktoren. Drengen rystede paa Hovedet og sagde med Taarer i Øjnene: „Jeg kan ikke, den sidder fast." Ligesom den lille Drengs Tunge er der mange Ting, som Naturen har fæstnet paa os, og som vi ikke paa een Gang ere i Stand til at kaste tilside, men vi kunne vinde Sejr over alle disse Ting ved Guds Hjælp. Uden hans Bistand kunne vi ligesaa godt opgive at overvinde noget Ondt. Han er almægtig, og vi kunne komme i Besiddelse af saa meget af hans Almagt, som vi trænge til, dersom vi ville søge ham af vort hele Hjerte i inderlig Tro og barnlig Tillid til ham. Dette er Livets Opgave.

„Bikuben".

Tankesprog.

Det er et kort Skridt fra Beskedenhed til Ydmyghed, men et endnu kortere fra Forfængelighed til Daarskab.

Onsdag den 15. September 1915.

Tro „Mormonerne" paa Kristus?

(Et Vidnesbyrd til Befolkningen i Skandinavien af Missionspræsident Hans J. Christiansen.)

For Kirkens Medlemmer synes dette Spørgsmaal uden Tvivl noget paafaldende, da de alle vide, at Kristus er Verdens Forløser, og ere gjorte bekjendte med hans Evangeliums Fordringer; men da der iblandt vore Medmennesker findes mange, som paa Grund af falske Beskyldninger mod os have den Opfattelse, at vi ikke tro paa Kristus, ville vi i Korthed anføre enkelte Skriftsteder fra de Bøger, som vi tro sammen med Bibelen indeholde Guds Ord. Foruden det nye Testamente, der paa en tydelig og letfattelig Maade omhandler Troen paa Kristus henvise vi Læseren til „Mormons Bog" og „Lærdommens og Pagtens Bog", der begge ere Kirkens autoriserede Bøger og bevise, at vi tro paa Kristus.

Den første Trosartikel i „Mormonismen" er: „Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand." Troen paa Gud, paa hans Søn Jesus Kristus og paa Helligaanden er saaledes selve Grundvolden for vor Tro. Vi ville dernæst henvise til „Mormons Bog", hvor der tales om Frelseren. „Ja, sex hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader forlod Jerusalem, vil den Herre Gud opreise en Profet iblandt Jøderne, ja en Messias eller med andre Ord en Verdens Frelser." (1. Nefi 10, 4.) Den samme Profet saa i et Syn Frelserens første Komme og beskriver dette som følger:

„Og det skete, at jeg saa den store Stad Jerusalem samt andre Stæder. Og jeg saa Staden Nazaret, og i Staden Nazaret saa jeg en Jomfru, og hun var overordentlig skjøn og hvid. Og det begav sig, at jeg saa Himlene aabne sig, og en Engel kom ned og stod foran mig og sagde til mig: Nefi, hvad ser Du? Og jeg sagde til ham: Jeg ser en Jomfru, som er skjønnere og dejligere end alle andre Jomfruer. Og han sagde til mig: „Se, Jomfruen, som Du ser, er Guds Søns Moder efter Kjødets Vis. Og jeg saa Guds Søn gaa frem iblandt Menneskenes Børn; og jeg saa mange falde ned for hans Fødder og tilbede ham." (1. Nefi 11. Kap.) Og videre læse vi 2. Nefi 2, 6—7: „Men Igjenløsningen kommer i og ved den hellige Messias; thi han er fuld af Naade og Sandhed. Se, han hengiver sig selv som et Syndoffer for at fyldestgjøre Loven for alle dem, som have et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand; og for ingen Andre kan Loven fyldestgjøres Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa igjenløse Menneskenes Børn fra Syndefaldet." (27. V.)

Efter Kristi Opstandelse fra de Døde aabenbarede han sig for Nefiterne paa Amerikas Fastland; thi Engelens Budskab til Hyrderne paa Juda Sletter var: Thi se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket." Vi læse videre i 3. Nefi: 11, 9—12:

„Og det skete, at han udstrakte sin Haand og talede til Folket, sigende: Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden; og se, jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har drukket den bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Villie fra Begyndelsen. Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at hele Mængden faldt til Jorden; thi de erindrede, at det var profeteret iblandt dem, at Kristus skulde vise sig for dem efter sin Opstandelse."

I „Lærdommens og Pagtens Bog", som indeholder Aabenbaringer, givne ved Profeten Joseph Smith, findes mange Beviser paa, at „Mormonerne" tro paa Kristus, men jeg skal kun henvise til et Par Steder, som ville være tilstrækkelige:

„Paatager Eder Kristi Navn, og taler Sandheden med Alvorlighed. Og saa mange, som omvende sig og blive døbte i mit Navn, hvilket er Jesus Kristus, og blive bestandige indtil Enden, skulle være salige. Se, Jesus Kristus er det Navn, som er givet af Faderen, og der er ikke noget andet Navn, hvorved Menneskene kunne blive salige: Derfor maa alle Mennesker paatage sig det Navn, der er givet af Faderen; thi ved det Navn skulle de kaldes frem paa den yderste Dag." (18. Kap. 21—24.)

Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon bære dette Vidnesbyrd:

„Og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde. Og vi saa de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Throne tilbedende Gud og Lammet, og dette gjøre de fra Evighed til Evighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud." (76. Kap. 20—24. V.)

Dersom Menneskene ville søge at forstaa disse Ting, saaledes som de ere nedskrevne, og som de læres af Guds bemyndigede Tjenere, vilde de med Lethed forstaa, at intet religiøst Samfund har en større Tro paa Kristus og hans Forsoning end de saakaldte „Mormoner". Det er dog ikke tilstrækkeligt kun at tro paa ham; thi han har selv sagt: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen." (Math. 7—21.)

Som Sendebud i Kristi Sted tilbyde vi vore Medmennesker vor

Tjeneste til at undervise alle sandhedssøgende Sjæle om den Vej, som fører tilbage til Faderhuset. „Gaa ind ad den snævre Port; thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.“ (Math. 7, 14.) Med Pauli Ord bevidne vi, at der er kun „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader“, og den Gud, som han vidner om, forkynde vi Eder; thi han har selv talt fra sin himmelske Bolig og „udsendt sin Engel, flyvende midt igjennem Himlen med det evige Evangelium, og har anbetroet Mennesket det her paa Jorden“.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Niels P. Jensen (Jansen), der har virket som lokal Missionær i Aalborg Konference og udført et hæderligt Missionsarbejde i 8 Maaneder, er løst fra denne sin Stilling. Han afrejste med sin Hustru og to smaa Døtre til Amerika den 2. September og agter at bosætte sig i Utah.

Efteraars-Konferencer.

Aarhus	18.—19.	September
Aalborg	25.—26.	do.
København	2.— 3.	Oktober
Kristiania	9.—10.	do.
Bergen	16—17.	do.
Trondhjem	23.—24.	do.

Al Sandhed kommer fra Gud.

Af Ældste Reed Smoot.

Jeg vil frimodig indrømme, at jeg tror, at Gud kan tale til sine Tjenere i denne Verdensperiode. Maaske jeg bør udtrykke mig stærkere og sige, at jeg veed, at han kan. At vi vide dette og kunne bevidne det, er en af de karakteristiske Forskjelligheder mellem en Mand, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som har modtaget Daab ved Nedsænkelse i Vand, den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, og Præstedømmet, og en Mand, som ikke har nydt disse Privilegier og modtaget disse Velsignelser. Hvis vi dømme efter Bibelens Lære, kunne vi med fuldkommen Sikkerhed sige, at der aldrig har været oprettet en „Evangelie-Husholdning“ paa Jorden, uden at Herren har oprettet den ved Aabenbaring fra det Høje til sine Repræsentanter paa

Jorden, til Mænd, som have udført det evangeliske Arbejde paa hans Befaling — aldrig! Og eftersom vi leve i „Tidernes Fyldes" Evangelie-Husholdning, oprettet ved Aabenbaring, kunne vi med fuldkommen Bestemthed sige, at der aldrig har været og aldrig vil blive udført et evangelisk Arbejde, uden at det bliver udført i Henhold til Herrens Aabenbaringer til dem, som han har udvalgt til at udføre det. Jeg fryder mig ved den Kjendsgjerning, at jeg veed dette. Jeg fryder mig storlig som Følge af, at jeg tror af mit ganske Hjerte Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd, at Gud, Faderen, talte til ham. Det er ikke alene Kirkens Medlemmer, som modtage Aabenbaring, eller Inspiration, fra Gud. De forenede Staters Konstitution, eller Grundlov, blev givet os ved Aabenbaring fra Gud, idet de Mænd, som skreve den, vare inspirerede af ham; og jeg kan ikke andet end tænke, at hvis Menneskene i Verden nøje vilde undersøge, hvorledes de store videnskabelige Opdagelser og Opfindelser ere gjorte, der have gavnet Menneskene saa meget, da vilde de med det samme indrømme, at en Magt større end Menneskets havde foraarsaget, at disse Principper bleve opdagede og bragte til nyttig Anvendelse. Den traadløse Telegraf er en af disse Vidunder-Opfindelser; ligeledes Telefonen, ved hvilken den menneskelige Stemme føres fra Ocean til Ocean. Disse Opfindelser bleve ikke gjorte ved menneskelig Visdom alene. De forskjellige Opdagelser paa Elektricitetens Omraade og Overførelsen af Tusinder af Volter af Elektricitet over en Kobbertraad, Hundreder af Mil borte fra, hvor Kraften bliver udviklet, er kun bleven gjort mulig ved Inspiration fra vor himmelske Fader. Hvis en Mand anstrænger sig for at indtage en saadan Stilling, at han kan modtage Aabenbaring og Inspiration fra Gud; hvis han søger Aandens Inspiration med Flid og Ærlighed, blive hans Ønsker ofte opfyldte; med andre Ord, naar hans Hjerte og Sjæl er stemt i Harmoni med Gud, og han søger at fremme Guds Hensigter.

Menneskene prøve stærkt paa at nedbryde den Kjendsgjerning, at Gud igjen har oprettet sin Kirke og givet Præstedømsmyndighed til Mænd paa Jorden, som vi bevidne, at han har. Literaturen, som Kirkens Fjender udsende, er skrevet i den Hensigt at skabe Mistillid hos Menneskene overfor Principperne, som Herren har givet os ved Aabenbaring, idet de søge at bevise, at saadanne Ting, som Joseph Smith beretter om, aldrig ere skete. Hvis de havde Held med sig i deres Bestræbelser, vilde Kirken ophøre at udøve sin frelsende Indflydelse i Verden. Der er een mærkelig Ting forbunden med vore Modstanderes Virksomhed, som jeg har lagt Mærke til, ikke een Gang, men mange Gange, og det er, at disse Folk i deres Angreb og Kritik gaa udenfor Alt, hvori der er Fornuft og Rimelighed, ja i den Grad, at enhver ærlig Person, som læser deres Skriverier, veed, at de kunne ikke være sande. Hvis vore Fjender vare udspekuleret moderate i deres

Angreb, vilde de gjøre os langt mere Skade end ved de Yderligheder i deres Angreb, hvortil de gaa. Kirken og dens Folk i vore Dage burde ikke dømmes efter deres Fjenders Ord, lige saa lidt som Kirken paa Kristi Tid kan bedømmes efter Udtalelserne af Kirkens erklærede Fjender den Gang. Det er imidlertid vel for os at studere uhildede Historieskriveres Vidnesbyrd med Hensyn til os og overveje dem og lære af dem, idet vi gjøre Sammenligninger med, hvad vi kjende, og en slig Undersøgelse vil føre til, at Josephs Smiths Visdom og guddommelige Mission bliver klarlig bevist. Fra »Liahona«.

Overbevist imod sin Villie.

Kongresmedlem J. F. Wilson fra Arizona holdt paa den Tid, da Arizonas Befolkning ansøgte Kongressen om Optagelse i Unionen (De forenede Stater), en Tale for Territoriernes Hus-Komitee. Fra flere Sider var der fremført forskjellige Grunde til at nægte Optagelsen; disse Grunde imødegik J. F. Wilson, og Optagelsen blev bevilget. Hr. Wilson udtalte bl. a:

„Jeg lægger nu Mærke til en anden Indvending, den nemlig, at Arizona i en væsentlig Grad bliver kontrolleret og behersket af „Mormonerne", som leve i Territoriet, og at Mormonerne ere et skadeligt Element i Samfundet. Jo længere bort man kommer fra dette Folk, jo mere synes man at vide om dem. I ville finde mange Folk, som aldrig have været paa den anden Side af Mississippi-Floden, og som aldrig have set et Mormon-Setlement eller en Kommune af dette Folk, og dog tænke de, at det er en given Ting, at Navnet „Mormon" betyder, hvad de paastaa. Paa Grund af deres forudfattede Meninger og partiske Følelser fremsætte de deres Paastande uden at undersøge, om de ere sande eller falske.

Mormonerne ere Folk, som passe deres egne Affærer. De tage Vare paa deres Hjem. De dyrke Jorden og tjene Gud i Henhold til deres egen Opfattelse af ham, efter deres Samvittigheds Bydende. Jeg ønsker at sige, Hr. Ordfører og Komiteemedlemmer, at jeg er kommen til mine Slutninger angaaende Mormonfolket, fordi jeg kunde ikke andet. Jeg ønskede ikke forud at se dem i dette Lys, men jeg kan ikke andet, efterat jeg har faaet personligt Kjendskab til dem. Jeg var lige saa uvidende angaaende dem som nogle af Befolkningen her i Østen, som nu raabe op om dem; men siden jeg har faaet den Opfattelse, at det, jeg først tænkte om dem, ikke er overensstemmende med Sandheden, nødes jeg til at indrømme min Fejltagelse. Jeg har til disse Folks Fordel fundet de her fremhævede Egenskaber, og disse Kjendsgjerninger

ere mine Grunde til, at jeg vil forsvare dem her og hvor som helst, og jeg vil gjøre det, om end Solen vil holde sit Lys tilbage.

For at opnaa Frelse maa vi ikke alene gjøre noget, men udføre enhver Ting, som Gud har befalet. Menneskene kunne prædike og praktisere mange Ting, men udføre vi ikke, hvad Herren har befalet os at gjøre, ville vi dog tilsidst blive fordømte. Vi kunne „give Tiende af Mynte, Dild og Kommen" og være nøjagtige, hvad mange Enkeltheder angaa, og alligevel ikke adlyde Guds Befalinger. Min Opgave er at adlyde Gud og belære andre om at adlyde ham, nøjagtig som han byder os. Det gjør intet til Sagen, hvad enten et Princip eller en Befaling er populær eller upopulær, personlig ønsker jeg at rette mig efter et hvilket som helst Princip, jeg veed er sandt, om jeg end staar alene.

Joseph Smith.

Hvilke Egenskaber bør en Missionær være i Besiddelse af?

En god Missionær maa være venlig og omgængelig. Hans Venskab maa være af en varig og inderlig Natur. Han maa kunne vinde Menneskenes Tillid og Agtelse, saa at de lytte til ham og blive oplyste om Evangeliets Principper. Dette kan ikke ske i en Haandevending. Du, som forsøger at overbevise en Mand om Evangeliets Sandheder, maa lære ham at kjende og bringe ham til at forstaa og føle, at dit eneste Ønske er at gjøre ham godt og velsigne ham; da kan Du bringe ham dit Budskab og forklare ham Evangeliets Principper paa den venlige og kjærlige Maade, som virker overbevisende. — Det er mere end noget andet nødvendigt, at en Missionær selv er i Besiddelse af en levende Overbevisning om Evangeliets Sandhed ved Guds Aands Vidnesbyrd i hans Sjæl — den Helligaands Vidnesbyrd. Hvis han ikke er i Besiddelse af denne Kundskab, har han Intet at meddele. Menneskene blive ikke overbeviste ved smukke, flydende Talemaader alene, men de blive overbeviste om vort Vidnesbyrds Sandhed, naar de forstaa, at Du er i Besiddelse af Sandheden og Guds Aand.

Præsident Joseph F. Smith.

— Ethvert ædelt Menneske, som har levet, har indflettet sit Livsarbejde i det store Verdensværk paa en saadan Maade, at Styrken af det afhænger deraf. Ruskin.

— Med Lidet kan man klare sig; med Meget maa man vare sig.

Utah-Folket roses.

De forenede Staters „Frihedsklokke", som første Gang „ringede Friheden ind" i Filadelfia den 4. Juli 1776, efter at den berømte Uafhængighedserklæring var underskrevet af Repræsentanterne for de oprindelige 13 Kolonier, der senere sluttede sig sammen under Navnet „De forenede Stater", var paa Vejen til Panama-Pacifik Udstillingen i San Francisko udstillet i Salt Lake City en fire Timers Tid den 11. Juli. Det formodes, at henved 100,000, dels af denne Bys Befolkning, dels af Tilrejsende, fik Lejlighed til at se denne gamle Frihedsklokke, til hvilken der knytter sig saa mange Minder fra den amerikanske Revolutions Tid. Alle Søndagsskole-Børn blev der givet Lejlighed til at se Klokken. Gaderne vare dekorerede, og der var en stor Folkevandring ned til Stedet paa Banelinien, hvor den store Klokke kunde beskues. Det blev sagt af Filadelfia-Komiteen, som havde Opsigt med Klokken, at den ikke havde faaet en saadan Modtagelse, siden de forlode Filadelfia. Synet af Klokken, til hvilken der knytter sig mange stolte Minder fra dens „Velmagtsdage" — Klokken har nu en stor Revne — opvakte mange patriotiske Følelser i Beskuernes Sind. Filadelfia-Komiteen blev gjæstfri modtaget af Borgerne i Utahs Hovedstad, og Kirkens Præsidentskab havde foranstaltet en speciel Orgel-Recital i Tabernaklet i Dagens Anledning. De Fremmede udtrykte deres Paaskjønnelse af Æresbevisningen.

I Ogden og andre af Byerne i Utah, hvorigjennem Toget, der førte Klokken til Udstillingen, kjørte, havde mange samlet sig for at faa Klokken at se. Et af Komitteens Medlemmer sagde, førend Toget rullede ind i Nabostaten: „Vi ville aldrig glemme den Modtagelse, vi mødte i Utah. Jeg har tidligere set et Billede, der forestillede „Utahs bedste Høst". I Dag har jeg beskuet selve Høsten, i Salt Lake City henved 30,000 Børn, samlede under deres respektive Ordensledere; og jeg maa have set henved 100,000 Børn i Utah. Staten kan være stolt af sin Høst. Jeg har aldrig set smukkere eller livligere Børn." — „Filadelfia er kjendt som Byen, hvor „Broderkjærlighed" gjør sig gjældende, og Utah bør efter min Mening betegnes som Staten, hvor Moder- og Faderkjærlighed hersker."

— Kun saa have vi forstaaet en Sandhed, naar vi indrette vort Liv derefter.

— Sparsommelighed er en stor Indtægt.

— Himlen er døv, naar Hjertet er stumt.

— At miste Troen paa Lykken er at være ulykkelig.

Hvad menes der med Skriftudtrykket „Verdens Ende“?

Med Ordet „Verdens Ende“ menes der i visse Skriftsteder de Ugudeliges Udryddelse. Udtrykkene „Høsten og Verdens Ende“ i en af Frelserens Lignelser henvise direkte til den menneskelige Familie i de sidste Dage, i Stedet for selve Jorden, som mange have troet, og til, hvad der skal finde Sted før Menneskesønnens Komme, da alle Tings Gjenoprettelse skal blive paabegyndt, som udtalt af de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse; og Englene skulle have noget at udføre i dette store Arbejde, thi de ere Høstfolkene. Og ligesom Klinten bliver samlet i Knipper og brændt i Ilden, saa skal det blive ved Verdens Ende. Dermed menes: Guds Tjenere skulle gaa ud og advare Jordens Nationer, baade Præster og Folk, og alle de, som forhærde deres Hjerter og ikke ville modtage Sandhedslyset, skulle blive overgivne til den Ondes Tugtelser; og eftersom Evangeliets Lov og Vidnesbyrd ikke lyder i deres Øren mere, men Evangeliet er borttaget fra dem, ligesom det var fra Jøderne i fordums Tid, saa ere de ladte i Mørke og, lig Klinten, givet over til at brændes, sammenligneIsesvis talt. De ere bundne sammen i Knipper ved deres forskjellige sekteriske Lærdomme; og idet Baandene ere gjorte stærke af deres Præster, ere de i en slig Stilling, at Frelserens Profeti med Hensyn til disse forblindede og forhærdede Børn vil blive opfyldt, idet han siger, at Menneskesønnen skal kalde paa sine Engle og samle ud af sit Rige (ud fra Nationerne) alt, som forarger, og dem, som handle ugudelig, og kaste dem ind i en brændende Ovn, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

Joseph Smith.

Mod.

Moralsk Mod er den Egenskab, som sætter et Menneske i Stand til uden at lade sig rokke at forsvare, hvad det tror er ret; at adlyde Samvittighedens Stemme, uafhængig af Verdens Bespottelser og Foragt.

Fysisk Mod kan forklares som den Egenskab hos Mennesket, der sætter det i Stand til at modstaa det Onde uden Frygt for fysiske Konsekvenser, eller, hvis Frygt existerer, da at overkomme den og ikke vige tilbage for truende Farer i Udøvelsen af Pligten.

Hvor det moralske og det fysiske Mod ere nøje forbundne, og Mennesket handler efter velovervejede Grundsætninger, som det veed ere absolut sande, der findes det ideale Menneske, hvis Indflydelse i Hjemmet, blandt Naboer i Staten og i Samfundet ikke kan overvurderes.

Anthony W. Ivins.

Dødsfald.

Søster Serine Nielsen, født den 16. April 1850 i Jelse Rygfylke ved Stavanger, og som, medens hun har tilhørt Kirken, har været en meget opofrende og trofast Søster, er afgaaet ved Døden i Stavanger By. Hun blev begravet den 2. August under stor Højtidelighed. Brødrene Nygaard, Adolph Jacobsen og Præsident Adolph M. Nielsen talte under Sørgegudstjenesten og fremholdt for tilstedeværende Slægt og Venner, at Afdøde havde vist alle et følgeværdigt Exempel, og at alle, som adløde Kristi Evangeliums Bud, vilde opstaa af Gravene med herliggjorte Legemer, lig han opstod fra de Døde. Flere smukke og udtryksfulde Salmer bleve sungne ved Begravelsen.

Afdøde blev døbt den 7. April 1890.

Notits.

I Henhold til en Bekjendtgjørelse fra Kirkens Præsidentskab ønskes det, at Konferencepræsidenterne og Grensforstanderne gjøre Foranstaltninger til, at de Hellige ved Møderne paa Søndag den 19. Septbr. blive mindede om Engelen Moronis Sendelse til Joseph Smith, da denne Søndag er nærmest Datoen, da han modtog Besøg fra Engelen; og Præsidentskabet ønsker, at de Hellige paa denne Dag skulle mindes om deres Forpligtelser med Hensyn til at indsamle genealogiske Oplysger, vedrørende deres Slægtforhold, og deres Forpligtelser med Hensyn til Udførelsen af Ordinancer i Templerne.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)